

POSTANOWIENIE

Dnia 21 grudnia 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Włodzimierz Wróbel

w sprawie **A.P.**

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 21 grudnia 2023 r.,
wniosku skazanego o wznowienie postępowania zakończonych prawomocnym
wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 22 października 2020 r. (sygn.
akt II AKa 258/20), zmieniającym wyrok Sądu Okręgowego w Katowicach z dnia 16
marca 2020 r. (sygn. V K 3/20),
na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.,

p o s t a n o w i ł:

**odmówić przyjęcia wniosku wobec jego oczywistej
bezzasadności.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 16 marca 2020 r. Sąd Okręgowy w Katowicach uznał oskarżonego A.P. za winnego tego, że w dniu 30 sierpnia 2019 r. w B., w mieszkaniu przy ulicy [...] naraził J.P. na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo ciężkiego uszczerbku na zdrowiu w postaci wykrwawienia i wystąpienia zatorowości powietrznej, w ten sposób że rzucił szklaną butelką w głowę pokrzywdzonego, a następnie używając kawałka potłuczonego szkła, zadał nim cięcie w szyję J.P., powodując powstanie u pokrzywdzonego powierzchownej rany czoła o długości około 1 cm oraz powierzchownej rany poprzecznej skóry i tkanki podskórnej na lewej stronie szyi, o długości 12 cm i głębokości od 3 do 5 mm, na wysokości żyły szyjnej zewnętrznej oraz żyły i tętnicy zewnętrznej, przyjmując że czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa opisanym w art. 64

§ 1 kk, będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego w Bytomiu z dnia 27 maja 2015 r. (sygn. VIII K 285/15) za przestępstwo z zastosowaniem przemocy z art. 280 § 1 kk i art. 275 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk na karę 2 lat pozbawienia wolności, objętą wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Bytomiu z dnia 8 czerwca 2016 r. (sygn. VIII K 103/16) wymierzającym mu karę łączną 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, która to kara łączna została następnie objęta wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Bytomiu z dnia 17 stycznia 2017 r. (sygn. VIII K 744/16) wymierzającym mu karę łączną 2 lat i 9 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył w dniu 14 grudnia 2015 r. oraz w okresie od 3 maja 2016 r. do 18 maja 2016 r. i od 2 czerwca 2016 r. do 11 lutego 2019 r., tj. przestępstwa z art. 160 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., za które wymierzył mu karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, zaliczając na jej poczet okres rzeczywistego pozbawienia wolności oskarżonego w sprawie.

Po rozpoznaniu apelacji prokuratora Sąd Apelacyjny w Katowicach wyrokiem z dnia 22 października 2020 r., sygn. akt II AKa 258/20 zmienił zaskarżony wyrok w punkcie I w ten sposób, że orzekając w granicach czynu przypisanego w pkt I tegoż wyroku przyjął, iż oskarżony A.P. przewidując i godząc się na możliwość spowodowania u pokrzywdzonego J.P. ciężkiego uszczerbku na zdrowiu, tj. choroby realnie zagrażającej życiu w postaci wykrwawienia i wystąpienia zatorowości powietrznej, uderzył go butelką w głowę, powodując ranę ciętą okolicy czołowej prawej, a następnie używając kawałka stłuczonej butelki przyłożonego do szyi, dokonał nią poprzecznego cięcia, powodując u pokrzywdzonego J.P. obrażenia ciała w postaci rany ciętej bocznej powierzchni szyi po stronie lewej długości około 12 cm i głębokości od 3 - 5 mm, na wysokości żyły szyjnej zewnętrznej oraz żyły i tętnicy zewnętrznej, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na charakter zadanego obrażenia oraz udzieloną pokrzywdzonemu pomoc, zakwalifikował ten czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. przy zastosowaniu art. 64 § 1 k.k., a nadto przyjął za podstawę prawną wymiaru kary art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. i wymierzoną mu karę podwyższył do 5 lat pozbawienia wolności, dokonując korekty w zakresie zaliczenia na jej poczet okresu rzeczywistego pozbawienia wolności oskarżonego w sprawie. Sąd II instancji utrzymał w mocy wyrok Sądu I instancji w pozostałym

zakresie. Postanowieniem z dnia 17 marca 2021 r., sygn. akt II AKa 258/20 Sąd Apelacyjny w Katowicach sprostował wyrok Sądu II instancji w zakresie zaliczenia oskarżonemu na poczet wymierzonej mu kary okresu rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie.

Kasację od wskazanego wyżej orzeczenia Sądu II instancji wniósł obrońca skazanego, który na podstawie art. 523 § 1 k.p.k. w zw. z art. 438 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 117 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k. w zw. z art. 6 ust. 3 lit. c EKPC zarzucił „rażące naruszenie prawa procesowego mogące mieć wpływ na treść wyroku, a polegające na braku prawidłowego zawiadomienia obrońcy skazanego o czynności procesowej zaplanowanej na dzień 24 października 2019 roku jako osoby uprawnionej do wzięcia w niej udziału, tym bardziej, iż brak jest jakiegokolwiek dowodu, iż został o niej w ogóle powiadomiony”.

Kasacja została uznana za oczywiście bezzasadną postanowieniem Sądu Najwyższego z dnia 3 grudnia 2021 r. (sygn. akt IV KK 563/21).

Następnie skazany wniósł osobisty wniosek o wznowienie postępowania zakończony wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Katowicach. Jako argument podniósł okoliczność, że nie uwzględniono w sprawie złagodzenia kary, na jakie się zgodził.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek skazanego jest oczywiście bezzasadny i dlatego należało odmówić jego przyjęcia.

Zgodnie z treścią art. 545 § 3 k.p.k., sąd odmawia przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania, bez wzywania strony do usunięcia braków formalnych, jeśli treść wniosku wskazuje na jego oczywistą bezzasadność, przez którą należy rozumieć brak racjonalnych podstaw do merytorycznego badania warunków wznowienia. Jest zatem na pierwszy rzut oka niewątpliwa w związku z czym nie wymaga szczególnego badania, że wniosek obiektywnie nie może doprowadzić do wzruszenia orzeczenia.

Pismo skazanego nie przyjmuje (poza tytułem) formy, która pozwalałaby odczytać z niego jakiejkolwiek argumenty natury prawnej, nie wspominając już o

odnalezieniu w nim przesłanek do wznowienia postępowania zawartych w art. 540 k.p.k., art. 540a k.p.k. lub art. 540b czy art. 542 § 3 k.p.k.

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd Najwyższy postanowił jak w sentencji.

WZ

[ms]